

Arrest

nr. 210 542 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN
Tentoonstellingslaan 78
2020 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 30 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger, geboren op X te X. Uw ouders scheidden toen u 5 jaar oud was. Na de echtscheiding werd u ondergebracht bij uw grootmoeder langs moederszijde, waar ook nog een dochter uit een eerdere relatie van uw moeder woonde. Toen u de leeftijd van 8 of 9 jaar bereikte, werd u door uw grootmoeder terug naar uw moeder in Brovary gestuurd omdat ze de zorg voor twee kinderen niet langer aankon. Uw moeder was inmiddels hertrouwd met een oudere man, A.E. (...), die nog twee zonen uit een eerder huwelijk had, A. (...) en A. (...). Jullie woonden samen in Brovary (provincie Kiev). U werd vaak geslagen door uw stiefvader. Later werd u ook mishandeld door uw stiefbroers.

Als 12-jarige liep u school in Kiev. Na een lesdag begaf u zich naar het huis van uw biologische vader, die in Kiev woont, en vertelde hem over de problemen die u thuis had. Hij liet u echter verstaan dat hij zich niet bekommerde om uw situatie. Intussen escaleerde uw gezinssituatie verder. U werd ook seksueel misbruikt. Op 15-jarige leeftijd werd dermate toegetakeld door uw stiefvader dat u voor verzorging naar het ziekenhuis moest. Er werd een verblijf voorzien van 3 maanden. Wanneer het verplegend personeel de politie liet komen vertelde u de agenten over de mishandeling door uw stiefvader. Enkele dagen later kreeg u in het ziekenhuis echter bezoek van uw stiefvader, die u met de dood bedreigde. U verliet hierop zelfstandig en voortijdig het ziekenhuis en trok in bij een vriendin. U verbrak alle contact met uw familie, maar woonde wel nog in Brovary.

Op uw 17de nam u toch opnieuw contact op met uw moeder toen u zwanger bleek te zijn. Uw moeder regelde tegen uw wil in een abortus. U vertelde uw moeder toen over het misbruik door uw stiefvader. Een week later werd u opgespoord door één van uw stiefbroers, A. (...). Hij ontvoerde u samen met twee van zijn vrienden naar een afgelegen bos, waar u door hen verkracht werd. U deed geen aangifte van deze feiten. U zette uw leven verder in Kiev. U had een baantje en studeerde verder aan het politiecollege. Van 2005 tot 2008 bewoonde u een huurappartement in Kiev. U kocht een huisje in het dorp Litvinovka. Twee maanden nadat u hier introk werd u op een dag door een buurvrouw verwittigd dat uw stiefbroers aan uw deur stonden. U ging niet meer naar huis en keerde meteen terug naar het huurappartement in Kiev. Uw persoonlijke spullen liet u nasturen. In Kiev ondervond u geen problemen meer, maar toen u in 2009 de mogelijkheid kreeg om in Letland te werken en te studeren, greep u de kans. U werkte in Riga als oppas bij een gezin en behaalde er een hoger diploma in januari 2014. Met het oog op het einde van uw studies liet u uw verblijfsvergunning na december 2013 niet meer verlengen en keerde u terug naar Kiev, waar u een goede betrekking bij een bank vond.

Via contacten bij de bank leerde u M.M. (...) (O.V. 7.694.237) kennen, een Syriër die in België als vluchteling erkend werd. Na de eerste voorzichtige contacten hielden jullie al snel dagelijks contact via skype en andere media. Een maand na jullie eerste contact bespraken jullie reeds een eventueel huwelijk en uw verhuis naar België. Daartoe brachten jullie de nodige papieren in orde, zodat jullie konden huwen in maart 2015, wanneer M. (...) u voor het eerst in den lijve zou komen opzoeken. Op 23 maart 2015 trouwden jullie religieus in een Oekraïense moskee. Een week later, op 27 maart 2015 huwden jullie voor de wet. Na jullie huwelijk keerde uw echtgenoot terug naar België. Bij het regelen van de nodige administratie met betrekking tot het huwelijk, had u bij de dienst burgerlijke stand van Kiev uw werkelijke verblijfsadres moeten opgeven. Na uw huwelijk werd u aan uw appartement opgewacht door twee onbekenden die u probeerden ontvoeren. U kon ontsnappen, maar u zou niet meer terugkeren naar huis. U zocht onderdak bij een vriend, die op uw vraag de dag nadien naar uw appartement trok om er uw persoonlijke spullen op te halen. Deze vriend stelde vast dat uw appartement overhoop werd gehaald, evenwel zonder sporen van braak. Hierop besloot u de administratieve afhandeling van jullie Belgische procedure gezinshereniging niet meer af te wachten en versneld – illegaal - naar België af te reizen. Verstopt in een vrachtwagen reisde u van Uzhgorod naar België, waar u op 30/05/2015 aankwam. Enkele weken later, op 25/06/2015, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische instanties. U was op dat ogenblik 3 à 4 weken zwanger. Na een miskraam werd u opnieuw zwanger, u beviel op 13/09/2016 van uw eerste kind, M., K. (...) (O.V. 7.694.237), die via haar vader de Syrische nationaliteit voert. U diende een aparte asielaanvraag in in hoofde van uw kind. Zij werd op 27/12/2016 door het CGVS als vluchteling erkend.

Ter staving van deze aanvraag legt u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw diploma's, getuigschriften en bijhorende puntenlijsten, uw religieuze huwelijkscertificaat, uw Oekraïense huwelijksakte, een Belgisch "medisch attest bij fysiek geweld", een attest van een intakegesprek bij een psychotherapeute.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst opnieuw vervolgd te worden door uw stiefvader en stiefbroers, die u als minderjarig mishandeld hebben.

Hoewel CGVS kan aannemen dat u slachtoffer bent geweest van ernstig (seksueel) misbruik door uw stiefvader en stiefbroer tussen uw 12 en 17 jaar, kan echter niet weerhouden worden dat u actueel een risico loopt op vervolging vanwege uw stiefbroers.

Immers, u bent inmiddels 30 jaar oud en heeft naar eigen zeggen sinds uw 18de levensjaar uw stief-familie nooit meer gezien (CG 2 p.3). U bouwde in Kiev een nieuw leven op en kon er wonen en werken.

U verbleef vanaf 2008 gedurende 5 jaar lang in Letland, waar u studeerde en werkte. Na afloop van uw studies koos u ervoor om naar Oekraïne terug te keren, waar u een goed betaalde job vond bij een bank. Pas wanneer u in 2014 via via werd voorgesteld aan uw huidige partner, een Syrische vluchteling die in België woont, maakte u plannen om uw land van herkomst definitief te verlaten. Uw partner reisde naar Oekraïne waar jullie officieel in het huwelijk traden, waarna u uw vertrek naar België voorbereidde om uw echtgenoot hier te vervoegen (CG 1 p.13).

U beweert dat u echter kort na uw huwelijk plots opnieuw problemen zou gekend hebben met uw stiefbroers, waardoor u de procedure gezinshereniging niet afwachtte en voortijdig en illegaal Oekraïne zou ontvlucht zijn. U zou enkele weken na uw huwelijk immers het voorwerp hebben uitgemaakt van een mislukte poging tot ontvoering, u acht uw stiefvader en stiefbroers hiervoor verantwoordelijk (CG 1 p.13-14).

Hoewel u beweert dat uw stiefbroer u kort voor uw vertrek toch opnieuw zouden opgezocht hebben en u poogden te ontvoeren, kan aan dit laatste incident geen geloof worden gehecht. U legde immers inconsistente verklaringen af met betrekking tot deze feiten. Wanneer u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS gevraagd werd wie u probeerde te ontvoeren, gaf u aan "mijn halfbroers" (CG1 p.14). Daar gelaten dat u hiermee uw stiefbroers bedoelde, valt uw verklaring niet te rijmen met uw eerdere en latere versie van deze feiten, waarbij u slechts verwees naar onbekende mannen die u opwachtten (CG 2 p.7, DVZ vragenlijst 3.5).

Voorts slaagde u er niet in om consistent aan te geven wanneer de poging tot ontvoering plaatsvond, ondanks het korte tijdsverloop tussen dit incident, uw vertrek naar België en het indienen van uw asielaanvraag op 25/06/2015, enkele weken na uw aankomst in België. U gaf tijdens uw eerste gehoor op het CGVS aan dat het met de feestdagen begin mei gebeurde, meer bepaald 1 of 2 mei (2015)(CG1 p.16). U voegde er nog aan toe dat uw appartement werd overhoop gehaald werd nadat u vluchtte voor uw ontvoerders, hierbij werden ook belangrijke documenten gestolen, zoals uw reispaspoort (CG1 p.15). Er werd echter vastgesteld dat u op een ander moment tijdens het gehoor aangaf dat deze diefstal nochtans in april 2015 plaatsvond (CG 1 p.7), en dus níét in mei. Nog later gaf u aan dat de poging tot ontvoering gebeurde twee maand nadat uw kersverse echtgenoot Oekraïne opnieuw verlaten had(CG 1 p.14), en dat het twee maanden na jullie huwelijk gebeurde (CG 2 p.8), wat dan weer einde mei zou impliceren, aangezien u eind maart in Oekraïne met uw echtgenoot in het huwelijk trad (23 en 27 maart 2015, CG1 p.13). In het kader van uw voorbereidend gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou bovendien sprake zijn van één maand tussen uw huwelijk en de vermeende poging tot ontvoering, wat de poging tot ontvoering opnieuw in april 2015 zou plaatsen (DVZ , vragenlijst 3.5). Er mag verwacht worden dat u eenduidig kan aangeven wanneer het recentste incident in uw asielaanvraag - en de directe aanleiding tot uw vlucht uit uw land van herkomst - zich voordeed en wie hierbij de vervolgingsactoren waren.

Er zijn geen aannemelijke aanwijzingen dat uw stief-familie op heden voor u nog een bedreiging zou vormen, nu het enige recente incident ongeloofwaardig is gebleken. Bovendien slaagt u er niet in om een plausible verklaring te geven waarom u vreest dat uw stieffamilie u nog actief zou opsporen en vervolgen. U werpt op dat zij u viseren omdat ze bang zijn voor gerechtelijke vervolging (indien u hen alsnog zou aangeven, quod non), aangezien zedenfeiten op minderjarigen in Oekraïne geen verjaringstermijn kennen (CG 1 p.20, CG 2 p. 4). Nochtans veronderstelt u tegelijkertijd dat zij u slechts konden terugvinden, tot twee keer toe (nadat u een huis kocht en kort nadat u een wettelijk huwelijk afsloot), net met behulp van de autoriteiten en u insinueert dat uw stief-familie met de autoriteiten tegen u samenspannt. Er is dan ook een gebrek aan logische samenhang in uw opeenvolgende verklaringen. Dit vermeende complot tussen autoriteiten en uw stieffamilie berust overigens volledig op veronderstellingen en blote beweringen van uwentwege, waarvoor u geen enkele concrete aanwijzing heeft. Hiermee geconfronteerd gaf u plots aan dat uw oudste (stief)broer zich kandidaat had gesteld voor de verkiezingen en mogelijk een slechte reputatie vreesde indien informatie uit het verleden bekend zou raken (CG 2 p.4). U slaagt er echter geenszins in om dit argument hard te maken, daar u onaannemelijk slecht op de hoogte bent van precieze gegevens met betrekking tot de politieke carrière van uw stiefbroer (CG1 p.14-15, CG2 p.4). Zo blijkt u niet op de hoogte blijkt te zijn in welk jaar uw stiefbroer zich precies kandidaat stelde voor de verkiezingen, of hij al dan niet zou verkozen zijn, of hij tot een partij behoorde, of wat zijn huidige functie is. U heeft zich hier evenmin naar geïnformeerd (CG2 p.4, CG1 p.15), en gaf hiervoor als uitleg: "toen interesseerde me dat niet, (...) het maakte niets uit" (CG 2 p.4), respectievelijk: "het gaat niet over publieke informatie" (CG1 p.14). De researchdienst Cedoca voerde nog onderzoek uit naar het profiel van uw stieffamilie. Er kon geen enkele aanwijzing gevonden worden die erop wijst dat zij een hoge maatschappelijk functie bekleeden of bekleed hebben, en zodoende mogelijk een reputatie hebben die moest beschermd worden. Te meer aangezien u een eigen leven leidde als volwassen vrouw en op geen enkel moment in uw volwassen leven nog stappen gezet heeft om het misbruik uit uw verleden aan de kaak te stellen, aan te klagen of publiek te maken, kan niet ingezien worden waarom uw stiefbroers u actueel nog zouden vervolgen.

Er kan nog worden opgemerkt dat u aangaf dat u uw reis naar het buitenland al van ruim voor het laatste en "doorslaggevende incident" aan het plannen was (CG1 p.13). U besprak reeds een maand na uw eerste kennismaking met uw huidige partner een huwelijk en verhuis naar België, regelde de nodige administratie om een huwelijk af te sluiten met het oog op een procedure gezinshereniging en nam in maart 2015, nog vóór de cruciale ontvoeringspoging dus, vrijwillig ontslag op uw werk (CG 1 p.13, p.15). Dergelijke gang van zaken roept ernstige vragen op met betrekking tot de ware motieven voor uw vertrek naar België. Het is gezien de context, met name dat u reeds in de herfst van 2014 van plan was om naar België te verhuizen en daartoe reeds verschillende administratieve stappen ondernam, geenszins geloofwaardig dat de vermeende poging tot ontvoering door uw stiefbroers voor u de werkelijke aanleiding zou zijn geweest om uw land van herkomst te verlaten. Het vermoeden rijst dat u door middel van een asielaanvraag louter de procedure gezinshereniging tracht te omzeilen.

In het verlengde hiervan kan worden vastgesteld dat de door u verklaarde reisweg geloofwaardigheid mist. U verklaarde immers uit noodzaak versneld en illegaal uw man in België te hebben vervoegd (CG p.13-14) nadat u het slachtoffer werd van een poging tot ontvoering, die echter ongeloofwaardig is gebleken. U zou illegaal van Oekraïne in een vrachtwagen vertrokken zijn verborgen in een geheim compartiment in een vrachtwagen en wellicht gedrogeerd (CG 1 p.10). Op een onbekende plaats onderweg zou u vervolgens zijn overstapt in een minibus. Na een reis van drie dagen zou u in Luik zijn aangekomen. U claimt niets meer over de reis te weten, niet op de hoogte te zijn van eventuele controles onderweg, en verwijst hiervoor naar het feit dat u continue, drie dagen lang, bewusteloos was (CG1 p.11-12). U kreeg voorafgaand aan uw vertrek geen enkele instructie van de betrokken chauffeur (Ibid.). Dergelijke verklaringen zijn onaannemelijk. Het mag reeds sterk verbazen dat een smokkelaar op die manier te werk zou gaan dat het noodzakelijk én mogelijk was u gedurende 3 dagen lang in een staat van bewusteloosheid te houden. Hoe dan ook zijn uw verklaringen over uw illegale overstek van de Schengen-grenzen weinig geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat aan alle buitengrenzen van de Schengenzone elk voertuig dat de Europese Unie binnenkomt gecontroleerd wordt. De controles verlopen aan alle grensposten op dezelfde manier. De reisdocumenten van alle inzittenden moeten overhandigd worden en van elke inzittende wordt gecontroleerd of de foto overeenkomt met de persoon. Het voertuig wordt doorzocht om te controleren op verstekelingen en smokkelwaar. Hiervoor wordt ook gebruik gemaakt van hoogtechnologische apparatuur, die verstekelingen kunnen opsporen. Gezien de doortastende grenscontroles bij het binnenkomen van de Schengenzone zijn dergelijke verklaringen weinig geloofwaardig. Er kan aan uw vermeend illegale uitreis dan ook geen geloof gehecht worden. Temeer gezien het niet voorleggen van uw reispaspoort, hetgeen naar eigen zeggen gestolen zou zijn na de poging tot ontvoering (CG 1 p.7), rijst het vermoeden dat u doelbewust cruciale informatie met betrekking tot uw reisweg, afreisdatum en reismodaliteiten poogt achter te houden.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Oekraïens paspoort, rijbewijs, huwelijksakte, bewijs van religieus huwelijk, het certificaat Erkend vluchteling van uw echtgenoot bevatten identiteitsgegevens, dewelke niet betwist worden. Ook de aanbevelingsbrief van uw werkgever, schooldocumenten uit Oekraïne en Letland bevatten geen informatie die bovenstaande conclusie kan wijzigen.

Het Belgische medische attest ter staving van eerdere verwondingen is niet bij machte om de kern van uw asielrelaas te staven. Immers, zoals eerder gesteld betwist het CGVS niet dat u mogelijk in het verleden slachtoffer werd van (kinder)mishandeling. De meest recente feiten, waarbij u géén lichamelijke letsels opliep, alsook het bestaan van een actuele vrees voor vervolging, worden echter wél betwist, hetgeen niet in een ander daglicht komt te staan door de informatie uit voorliggend medisch attest. Het door u neergelegde psy-atteest staat enkel dat u begeleiding zocht bij een psychologe en u er een intake-gesprek had, zonder meer, wat bijgevolg niets verandert aan bovenstaande conclusies.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel

is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Kiev (provincie Kiev) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflict-gerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat uw minderjarig kind, M., K. (...) (O.V. 7.694.237) door het CGVS als vluchteling werd erkend op 27/12/2016."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van voornoemde wet, artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 9 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, de artikelen "9 en 10 of 15" van de Richtlijn 2004/83, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster citeert de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en stelt dat haar relaas met zekerheid oprecht en coherent is. Vervolgens geeft zij een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Middels een correcte toepassing hiervan, had verweerder volgens verzoekster minstens het voordeel van de twijfel moeten toepassen.

Verzoekster verwijt verweerder dat deze er alles aan deed om haar geloofwaardigheid onderuit te halen en dat deze vooringenomen was. Tevens doet zij gelden dat verweerder doelbewust een interpretatie zocht om te kunnen besluiten tot de ongeloofwaardigheid. Verder verwijt zij verweerder dat geen rekening werd gehouden met het geheel van de elementen in het dossier en dat deze "door middel van een puristische interpretatie over minor details tegenstrijdigheden heeft pogen bloot te leggen in verzoeksters verklaringen met als enige bedoeling om haar geloofwaardigheid te ondergraven". Volgens verzoekster kent de bestreden beslissing een overmatig groot gewicht toe aan verklaringen over niet-substantiële details.

Aangaande haar verklaringen wenst verzoekster toe te voegen dat:

"1.

Dat verzoekster steeds verklaard heeft dat er de laatste keer, voor haar vertrek naar België, twee onbekenden stonden aan haar appartement;

2.

Dat voor wat betreft het tijdstip van het laatste incident zij wenst op te merken dat zij zich niet goed kan oriënteren in tijd; dat het hier enkel gaat om een paar maanden;

3.

Dat ze heel haar leven als het ware ondergedoken geleefd heeft;

4.

dat verzoekster stelde dat haar stiefbroer handelde uit angst dat zijn naam nog zou besmeurd worden; dat je niet echt bekend hoeft te zijn om angst te hebben dat je goede reputatie verloren zou gaan;

5.

Dat verzoekster onmiddellijk na haar huwelijk ontslag nam omdat haar echtgenoot een Moslim is en hij niet meer wou dat zij nog werkte; dat zij immers 's avonds nog moest werken en zo in contact kwam met andere mannen; dat haar echtgenoot dit niet meer wou omdat hij haar zo wou beschermen;

6.

Dat zij wel degelijk 3 dagen bewusteloos werd gehouden; Dat aan de grensovergangen corruptie schering en inslag is; Dat de grenzen naar Engeland ook met hoogtechnologische controles worden bewaakt; Dat er ondanks deze controles toch een massa mensen de oversteek wagen en er nog in slagen ook..

7.

Dat verzoekster zelf zwaar lijdt onder hetgeen haar werd aangedaan; Dat zij onder medische behandeling staat voor PTSS; Dat het C.G.V.S. hier nauwelijks rekening mee houdt;"

Volgens verzoekster valt zij gelet op dit alles onder artikel 9 van Richtlijn 2011/95/EU.

2.1.2. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een tweede middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 1 van het EU-Handvest.

Volgens haar is het duidelijk dat *“de Russische autoriteiten haar geen bescherming hebben kunnen en willen bieden”*.

2.1.3. Verzoekster vraagt gelet op het voorgaande in hoofdorde om aan haar de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster medische attesten bij het verzoekschrift (bijlage 2).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Artikel 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: *“De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd”*. Verzoekster duidt niet concreet hoe voormeld, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

3.2. Verzoekster preciseert evenmin welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij benevens de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden acht. Voorts duidt zij niet waaruit deze schending bestaat. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Er dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel

39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.4. Artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van verzoeken om internationale bescherming die worden behandeld volgens de asielprocedure die van toepassing was voor de inwerkingtreding van de voormelde wet. Hoe deze bepaling *in casu* geschonden zou kunnen zijn, kan niet worden ingezien en wordt door verzoekster niet uitgewerkt.

3.5. Verzoekster brengt voorts geen concrete gegevens aan om de – nochtans ernstige – aantijging te onderbouwen dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.6. Waar verzoekster in het kader van de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM verwijst naar de onwil en onkunde van de Russische autoriteiten om aan haar bescherming te bieden, kan niet worden ingezien hoe dit *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Verzoekster is immers afkomstig van Oekraïne.

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen voorts inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. In het onderhavige arrest wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.

Daargelaten dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.8. Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift dat zij zwaar lijdt onder hetgeen haar (onder meer als kind) werd aangedaan, dat zij wordt behandeld voor PTSS en dat het CGVS hiermee nauwelijks rekening houdt.

In dit kader kan echter vooreerst worden opgemerkt dat de door verzoekster aangehaalde medische problemen op zich geen verband houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden en niet kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Tevens dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Voor zover verzoekster zou trachten te laten uitschijnen dat de neergelegde medische attesten zouden volstaan om te kunnen besluiten tot de geloofwaardigheid van haar vluchtmotieven en de waarachtigheid van de aangevoerde nood aan internationale bescherming, kan verder worden opgemerkt dat de neergelegde attesten, bij het verzoekschrift gevoegd en opgenomen in de map

'documenten' in het administratief dossier, werden opgesteld door psychologen en niet door een psychiater. Verder dient te worden opgemerkt dat, hoewel zulke attesten rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zouden kunnen gelden als begin van bewijs voor het asielrelaas, zij op zich geenszins kunnen volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een aangehaald relaas en een nood aan internationale bescherming. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

In zoverre uit de neergelegde attesten zou moeten blijken dat verzoekster ten tijde van de gehoren in het kader van haar verzoek om internationale bescherming niet bij machte was om te worden gehoord en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen, dient verder te worden vastgesteld dat dit in de neergelegde attesten nergens wordt gesteld. Uit deze attesten blijkt weliswaar dat verzoekster zou lijden aan een aantal symptomen van PTSS doch hierin wordt nergens gesteld dat of op welke wijze dit van invloed zou (kunnen) zijn geweest op de verklaringen die zij in het kader van haar diverse gehoren aflegde. Daarenboven werd verzoekster gedurende haar beide gehoren bij het CGVS bijgestaan door een advocaat en formuleerden noch verzoekster zelf, noch de betreffende advocaten enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de respectieve gehoren bij het CGVS. Geen van hen gaf aan dat verzoekster niet bij machte was om de gehoren te volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Evenmin formuleerden zij bijkomende opmerkingen in deze zin wanneer daartoe aan het einde van de gehoren de kans werd geboden. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen van de gehoren bij het CGVS dat deze gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen worden afgeleid. Daarenboven laat verzoekster na om *in concreto* aan te tonen of te duiden dat, waar of op welke wijze haar psychische problemen haar gezegden zouden hebben beïnvloed. Evenmin concretiseert zij waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

3.9. Mede gelet op het voorgaande, wordt inzake de concrete, door verzoekster aangevoerde vluchtmotieven in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Hoewel CGVS kan aannemen dat u slachtoffer bent geweest van ernstig (seksueel) misbruik door uw stiefvader en stiefbroer tussen uw 12 en 17 jaar, kan echter niet weerhouden worden dat u actueel een risico loopt op vervolging vanwege uw stiefbroers.

Immers, u bent inmiddels 30 jaar oud en heeft naar eigen zeggen sinds uw 18de levensjaar uw stief-familie nooit meer gezien (CG 2 p.3). U bouwde in Kiev een nieuw leven op en kon er wonen en werken. U verbleef vanaf 2008 gedurende 5 jaar lang in Letland, waar u studeerde en werkte. Na afloop van uw studies koos u ervoor om naar Oekraïne terug te keren, waar u een goed betaalde job vond bij een bank. Pas wanneer u in 2014 via via werd voorgesteld aan uw huidige partner, een Syrische vluchteling die in België woont, maakte u plannen om uw land van herkomst definitief te verlaten. Uw partner reisde naar Oekraïne waar jullie officieel in het huwelijk traden, waarna u uw vertrek naar België voorbereidde om uw echtgenoot hier te vervoegen (CG 1 p.13).

U beweert dat u echter kort na uw huwelijk plots opnieuw problemen zou gekend hebben met uw stiefbroers, waardoor u de procedure gezinshereniging niet afwachtte en voortijdig en illegaal Oekraïne zou ontvlucht zijn. U zou enkele weken na uw huwelijk immers het voorwerp hebben uitgemaakt van een mislukte poging tot ontvoering, u acht uw stiefvader en stiefbroers hiervoor verantwoordelijk (CG 1 p.13-14).

Hoewel u beweert dat uw stiefbroer u kort voor uw vertrek toch opnieuw zouden opgezocht hebben en u poogden te ontvoeren, kan aan dit laatste incident geen geloof worden gehecht. U legde immers inconsistente verklaringen af met betrekking tot deze feiten. Wanneer u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS gevraagd werd wie u probeerde te ontvoeren, gaf u aan “mijn halfbroers” (CG1 p.14). Daar gelaten dat u hiermee uw stiefbroers bedoelde, valt uw verklaring niet te rijmen met uw eerdere en latere versie van deze feiten, waarbij u slechts verwees naar onbekende mannen die u opwachtten (CG 2 p.7, DVZ vragenlijst 3.5).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de loutere bevestiging van één versie van de feiten, met name als zouden onbekenden haar hebben opgewacht, doet zij geen afbreuk aan de vastgestelde strijdigheid tussen deze versie van de feiten en haar andere verklaringen. Voor het overige laat verzoekster de voormelde motieven onverlet.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts slaagde u er niet in om consistent aan te geven wanneer de poging tot ontvoering plaatsvond, ondanks het korte tijdsverloop tussen dit incident, uw vertrek naar België en het indienen van uw asielaanvraag op 25/06/2015, enkele weken na uw aankomst in België. U gaf tijdens uw eerste gehoor op het CGVS aan dat het met de feestdagen begin mei gebeurde, meer bepaald 1 of 2 mei (2015)(CG1 p.16). U voegde er nog aan toe dat uw appartement werd overhoop gehaald werd nadat u vluchtte voor uw ontvoerders, hierbij werden ook belangrijke documenten gestolen, zoals uw reispaspoort (CG1 p.15). Er werd echter vastgesteld dat u op een ander moment tijdens het gehoor aangaf dat deze diefstal nochtans in april 2015 plaatsvond (CG 1 p.7), en dus níet in mei. Nog later gaf u aan dat de poging tot ontvoering gebeurde twee maand nadat uw kersverse echtgenoot Oekraïne opnieuw verlaten had(CG 1 p.14), en dat het twee maanden na jullie huwelijk gebeurde (CG 2 p.8), wat dan weer einde mei zou impliceren, aangezien u eind maart in Oekraïne met uw echtgenoot in het huwelijk trad (23 en 27 maart 2015, CG1 p.13). In het kader van uw voorbereidend gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou bovendien sprake zijn van één maand tussen uw huwelijk en de vermeende poging tot ontvoering, wat de poging tot ontvoering opnieuw in april 2015 zou plaatsen (DVZ , vragenlijst 3.5). Er mag verwacht worden dat u eenduidig kan aangeven wanneer het recentste incident in uw asielrelaas - en de directe aanleiding tot uw vlucht uit uw land van herkomst - zich voordeed en wie hierbij de vervolgingsactoren waren.”

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Ten onrechte tracht zij deze te minimaliseren. Indien de aangehaalde gebeurtenissen werkelijk hadden plaatsgevonden, was het geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekster de cruciale gebeurtenis in haar relaas, met name de poging tot ontvoering die de directe aanleiding zou hebben gevormd voor haar vertrek uit haar land van herkomst, op een precieze en coherente wijze zou kunnen plaatsen in de tijd en dat zij deze op chronologisch consistente wijze zou kunnen situeren ten opzichte van de feestdagen en haar huwelijk.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Er zijn geen aannemelijke aanwijzingen dat uw stief-familie op heden voor u nog een bedreiging zou vormen, nu het enige recente incident ongeloofwaardig is gebleken. Bovendien slaagt u er niet in om een plausible verklaring te geven waarom u vreest dat uw stieffamilie u nog actief zou opsporen en vervolgen. U werpt op dat zij u viseren omdat ze bang zijn voor gerechtelijke vervolging (indien u hen alsnog zou aangeven, quod non), aangezien zedenfeiten op minderjarigen in Oekraïne geen verjaringstermijn kennen (CG 1 p.20, CG 2 p. 4). Nochtans veronderstelt u tegelijkertijd dat zij u slechts konden terugvinden, tot twee keer toe (nadat u een huis kocht en kort nadat u een wettelijk huwelijk afsloot), net met behulp van de autoriteiten en u insinueert dat uw stief-familie met de autoriteiten tegen u samenspannt. Er is dan ook een gebrek aan logische samenhang in uw opeenvolgende verklaringen. Dit vermeende complot tussen autoriteiten en uw stieffamilie berust overigens volledig op veronderstellingen en blote beweringen van uwentwege, waarvoor u geen enkele concrete aanwijzing heeft. Hiermee geconfronteerd gaf u plots aan dat uw oudste (stief)broer zich kandidaat had gesteld voor de verkiezingen en mogelijk een slechte reputatie vreesde indien informatie uit het verleden bekend zou raken (CG 2 p.4). U slaagt er echter geenszins in om dit argument hard te maken, daar u onaannemelijk slecht op de hoogte bent van precieze gegevens met betrekking tot de politieke carrière van uw stiefbroer (CG1 p.14-15, CG2 p.4). Zo blijkt u niet op de hoogte blijkt te zijn in welk jaar uw stiefbroer zich precies kandidaat stelde voor de verkiezingen, of hij al dan niet zou verkozen zijn, of hij tot een partij behoorde, of wat zijn huidige functie is. U heeft zich hier evenmin naar geïnformeerd (CG2 p.4, CG1 p.15), en gaf hiervoor als uitleg: “toen interesseerde me dat niet, (...) het maakte niets uit” (CG 2 p.4), respectievelijk: “het gaat niet over publieke informatie” (CG1 p.14). De researchdienst Cedoca voerde nog onderzoek uit naar het profiel van uw stieffamilie. Er kon geen enkele aanwijzing gevonden worden die erop wijst dat zij een hoge maatschappelijk functie bekleeden of bekleed hebben, en zodoende mogelijk een reputatie hebben die moest beschermd worden. Te meer aangezien u een eigen leven leidde als volwassen vrouw en op geen enkel moment in uw volwassen leven nog stappen gezet heeft om het misbruik uit uw verleden aan de kaak te stellen, aan te klagen of publiek te maken, kan niet ingezien worden waarom uw stiefbroers u actueel nog zouden vervolgen.”

Ook deze motieven worden door verzoekster niet op dienstige wijze aangevochten. Integendeel doet verzoekster heden nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar gezegden waar zij, geconfronteerd met de voormelde gebreken in haar verklaringen, plots laat uitschijnen dat haar stiefbroer toch niet zo bekend zou zijn als zij eerder liet uitschijnen. Eveneens kan het, gelet op de

eerder door verzoekster geschetste levensloop en beroepsactiviteiten, bezwaarlijk ernstig worden genomen dat verzoekster heden voorhoudt dat zij *“heel haar leven als het ware ondergedoken geleefd heeft”*. Dat verzoekster haar eerdere verklaringen omtrent het profiel van haar stiefbroer en haar eigen levensloop dermate ingrijpend tracht te wijzigen na confrontatie met de bestreden beslissing, laat niet toe aan haar verklaringen nog enig geloof te hechten.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing ook de door verzoekster aangevoerde reisweg naar België met recht ongeloofwaardig bevonden. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“In het verlengde hiervan kan worden vastgesteld dat de door u verklaarde reisweg geloofwaardigheid mist. U verklaarde immers uit noodzaak versneld en illegaal uw man in België te hebben vervoegd (CG p.13-14) nadat u het slachtoffer werd van een poging tot ontvoering, die echter ongeloofwaardig is gebleken. U zou illegaal van Oekraïne in een vrachtwagen vertrokken zijn verborgen in een geheim compartiment in een vrachtwagen en wellicht gedrogeerd (CG 1 p.10). Op een onbekende plaats onderweg zou u vervolgens zijn overstapt in een minibus. Na een reis van drie dagen zou u in Luik zijn aangekomen. U claimt niets meer over de reis te weten, niet op de hoogte te zijn van eventuele controles onderweg, en verwijst hiervoor naar het feit dat u continue, drie dagen lang, bewusteloos was (CG1 p.11-12). U kreeg voorafgaand aan uw vertrek geen enkele instructie van de betrokken chauffeur (Ibid.). Dergelijke verklaringen zijn onaannemelijk. Het mag reeds sterk verbazen dat een smokkelaar op die manier te werk zou gaan dat het noodzakelijk én mogelijk was u gedurende 3 dagen lang in een staat van bewusteloosheid te houden. Hoe dan ook zijn uw verklaringen over uw illegale overstek van de Schengen-grenzen weinig geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat aan alle buitengrenzen van de Schengenzone elk voertuig dat de Europese Unie binnenkomt gecontroleerd wordt. De controles verlopen aan alle grensposten op dezelfde manier. De reisdocumenten van alle inzittenden moeten overhandigd worden en van elke inzittende wordt gecontroleerd of de foto overeenkomt met de persoon. Het voertuig wordt doorzocht om te controleren op verstekelingen en smokkelwaar. Hiervoor wordt ook gebruik gemaakt van hoogtechnologische apparatuur, die verstekelingen kunnen opsporen. Gezien de doortastende grenscontroles bij het binnenkomen van de Schengenzone zijn dergelijke verklaringen weinig geloofwaardig. Er kan aan uw vermeend illegale uitreis dan ook geen geloof gehecht worden. Temeer gezien het niet voorleggen van uw reispaspoort, hetgeen naar eigen zeggen gestolen zou zijn na de poging tot ontvoering (CG 1 p.7), rijst het vermoeden dat u doelbewust cruciale informatie met betrekking tot uw reisweg, afreisdatum en reismodaliteiten poogt achter te houden.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij beperkt zich ertoe haar eerdere verklaringen te herhalen en een aantal algemene, ongefundeerde en niet-gestaafde beweringen te uiten omtrent de grenscontroles aan de buitengrenzen van Europa. Hiermee doet verzoekster geenszins afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen omtrent haar verklaringen en de grenscontroles aan de buitengrenzen van de Europese Unie.

De documenten die verzoekster benevens de reeds hoger besproken medische attesten neerlegde en die zijn opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangevoerde, concrete vluchtredenen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor haar vertrek uit haar land van herkomst. Derhalve maakt zij niet aannemelijk dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van internationale bescherming.

3.10. In zoverre verzoekster aannemelijk zou maken dat zij als kind ernstige feiten onderging, kan nog worden opgemerkt dat, hoe betreurenswaardig deze feiten ook zij, zij in haar hoofde evenmin kunnen leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Deze feiten vormden voor haar namelijk duidelijk geen aanleiding om haar land te verlaten en weerhielden haar er niet van om na haar studies in Letland terug te keren naar en haar leven weer op te nemen in Oekraïne. Aan de feiten die sedertdien zouden hebben plaatsgevonden kan, zoals reeds hoger werd vastgesteld, geen geloof worden gehecht.

3.11. Verzoekster laat de bestreden beslissing tot slot volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het

Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Kiev (provincie Kiev) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflict-gerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, onverminderd gelden.

3.12. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.13. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.14. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT